

UNA ALTRA DEMOCRÀCIA

Amb referència a la democràcia establerta a Espanya i de la forma que s'està desenvolupant, em pregunto si hi ha algun ciutadà que n'estigui convençut. Bé és veritat que tots els partits polítics, a través dels seus dirigents, la tenen constantment a la boca; però la manera d'aplicar-la és molt diferent del que diu la Constitució i el nostre Estatut.

La sobirania resideix en el poble, diu el primer article de la Constitució. Pel que fa a l'Estatut, diu a l'article vuitè: els ciutadans de Catalunya són titulars dels drets i deures fonamentals establerts a la Constitució. Si existeix algun partit defensor d'aquestes disposicions, amb tota seguretat que no figura entre els més significatius i la seva influència està sota mínims. Autèntic forjador de l'idealisme pur a favor del poble, l'han fet fracassar, ha estat derrotat pels béns materials, els interessos econòmics que prevalen sobre el que en realitat hauria d'ésser la política.

Política: ciència i art de governar, que tracta de l'organització i de l'administració d'un estat en els seus aspectes interiors i exteriors; manera de governar, d'entendre la direcció dels afers públics, segons el diccionari.

Del que prevalguin els interessos econòmics i de poder en la política, de vegades he pensat que probablement nosaltres, els pertanyents al món del treball, on el nostre objectiu és la família, de fet la gran massa popular, en tenim part de culpa.

No voldria ésser excessivament crític, cal reconèixer que l'actual estatus és degut als desenganys i defraudacions continuats, que han provocat un general desinterès, donant per resultat que majoritàriament donem més importància a un gol que ens han marcat en un clar fora de joc, que en defensar l'estat de dret del país i hem facilitat el pas al sistema actual.

Sense traspasar la frontera del nostre terme municipal, que és on hauria de regir la nostra base democràtica, en tenim una clara mostra. Fixem-nos que les persones que vulguin accedir a l'ajuntament, ho han de fer sota el patrocini d'un partit polític i subjectes a la disciplina que se'ls imposa, amb un resultat nefast per als ciutadans, ja que la seva principal obligació, dels polítics, consisteix a portar-se la contrària mútuament, procurant el fracàs del contrincant, desestimant la seva principal obligació i deure contributiu a la bona administració municipal.

Formar una candidatura amb la bandera blanca d'independents, és pràctica-

ment impossible. Els mateixos partits polítics, teòricament defensors de la democràcia, posen mil obstacles, no estan disposats a perdre poder ni influències.

No hi ha cap dubte que a Cassà existeix una infinitat d'homes i dones amb suficient intel·ligència i honestat molt capaços de formar un govern municipal estable, decent i just.

Si analitzem aquestes persones, que tots en coneixem, no és estrany que no es vulguin complicar la vida barrejant-se amb individus que només busquen privilegis econòmics; resultant inútils per al bé comú i córrer el perill que els puguin confondre, en deteriorament de la seva personalitat.

Per què portar la política als ajuntaments? Les persones constituents dels consistoris, abans d'intervenir en els plens municipals, haurien de deixar les seves idees polítiques dins del primer contenidor d'escombraries que trobessin; cada un dels dignataris hauria de poder emetre el seu vot amb llibertat, segons la seva consciència i no estar obligat a la disciplina del partit.

Així quedarien molt més garantits els drets de ciutadania.

On és la igualtat? On queda la democràcia?

J T X

QUE GUAI!

Aquest és el comentari que un jove sap fer davant les explicacions d'una noia que té al davant, tal com ho presenta un anunci de la televisió de Catalunya, per demostrar les poques paraules que la joventut actual usa en les seves converses. I encara, caldria remarcar que a més de tenir un lèxic pobre, el poc coneixement de la llengua és d'una vulgaritat impressionant. Ben segur degut a una escola televisiva banal i permissiva com és la televisió "nostra" (?) TV3 que, amb les seves sèries tan carrinclones i, desgraciadament, tan seguides per centenars de telespectadors (poca cultura ?) com poden ser Plats Bruts o les barrabassades i disbarats d'un parell de subjectes damunt d'un sofà; i d'aquí les tan repetides exclamacions insulses i grolleres de tío, mal parit, collons, i, perdoneu, osti, etc.

El parlar en català cada dia s'escurça i és més desvergonyat. El que no va poder aconseguir una dictadura, eliminar el català, ho estem fent, a poc a poc, nosaltres mateixos.

Tan bonica com és la parla catalana i s'ha perdut el vós, el vostè, per un tu que vol ser proletari i universal. Es perden lo-

cucions tan corrents en altres temps, com poden ser, adéu-siau, gràcies a Déu, Déu vos guard, si Déu vol...

També es perd el donar l'hora en català, tan bonic com és donar l'hora i dir un quart de vuit, en lloc de les set quinze. Avui, en molts llocs no saben que és un pot, una fleca i menys si els parlen d'uns clemàstecs o un tupí. Ben segur que la televisió, un invent tan positiu, hi pot tenir un grapat de culpa. Es llegeix poc, font d'aprenentatge de la llengua. I menys mal que unes novel·les portades al cine com El senyor dels anells, han tingut entrada en algunes cases.

Aquest any, que estem celebrant l'any Verdaguier, pregunto quants coneixen les seves obres, tan positives per tenir un gran volum de paraules que poden servir per ampliar el nostre pobre català.

En fi, així estem i que Déu hi faci més que nosaltres.

Josep Bosch

PETITS PROBLEMES

I SOLUCIONS

El carrer Puigcugul entre el núm. 81 i 59 a la dreta i els núm. 76 i 56 a l'esquerra, té una amplada de calçada d'uns 4,25 metres i unes voreres ben estretes. És un carrer que un reordenament "interessant" de la circulació de vehicles a Cassà ha convertit en molt transitat i en aquest tram, a més, es pot aparcar.

Evidentment, tenim Petits Problemes.

Per no fregar amb els cotxes estacionats, els vehicles més grans pugen i aixafen la vorera, només cal veure'n l'estat. I els vianants? Doncs, han d'espavillar-se com poden per no ensopegar cada vegada que passen per aquesta part del Puigcugul.

També a la zona gaudim d'un negoci sorollós que es desperta a les 5 del matí. Bona hora per començar. Els propietaris disposen de 4 camions i en reben d'altres de proveïdors, agreujant el volum de trànsit del carrer i l'estat de la vorera malmeusa. La fleca industrial, que distribueix fora del poble, té problemes d'espai, és fàcil d'imaginar. La solució que han trobat és més curiosa: apropiant-se d'una plaça d'aparcament públic.

De tal manera que, cada nit, un dels camions del negoci té la sort de trobar pàrquing sempre al mateix lloc. Per assegurar la plaça, els canvis de vehicle es fan a 1/4 de 6 del matí del dia següent. És senzill encara que il·legal i sorollós. El camió esmentat fa marxa enrera i tapa el

carrer. Després un cotxe particular surt del garatge i ocupa el seu lloc. Segueixen uns quants cops de porta, sense mirar prim i endavant. I durant el dia?

El mateix: Tapant i impeditint l'aparcament dels altres.

Però també hi ha solucions.

Potser seria lògic pensar que la part industrial d'un negoci que té aquestes dimensions, maneres i prioritats sobre els seus veïns es traslladés (com han fet altres) al polígon industrial. O és demanar molt?

Agraïts per la vostra atenció.

Cinc veïns del carrer Puigcugul

A QUI POGUÉS ÉSSER RESPONSABLE (O, A QUI PUGUI INTERESSAR)

Sóc veïna de la Travessera Romanya (a la Urbanització del Vi Novell) des de fa uns quinze anys. Estic jubilada i ara hi vivim amb el meu marit, tots dos sols. Sempre ha estat una zona molt tranquil·la del poble: als afores, però sense estar aïllada, un lloc que és "casa nostra", i on des de sempre ens hi havíem sentit molt i molt a gust.

Des de fa una temporada, però, la situació ha canviat. Ja no és un lloc tranquil, ni fa gràcia sortir quan es fa capvespre i, de tant en tant, hi ha aldarulls pel carrer que et fan estar amb un esglai al cos. El més fort ens va passar la proppassada nit del divendres 8 al dissabte 9, quan algú va esbotzar el portal d'entrada a casa.

El fogot de ràbia que vaig sentir quan vaig veure les destrosses, es va convertir al cap de poc en una sensació de por i angoixa: què faré si entren a casa, com em puc defensar? Un neguit d'impotència que em va fer plantejar el perquè ens passava això, qui era el responsable d'aquest problema.

Teòricament hi ha una autoritat (o autoritats) que han de vetllar per la nostra seguretat. Paguem impostos, i és un dret absolut i inalienable que tenim. Però la realitat és que aquesta autoritat és molt poc efectiva davant d'aquests actes de vandalisme perquè, aparentment, si no els enganxen "in fraganti" no poden fer res. D'altra banda, haig de dir que sempre que he trucat els municipals, la seva resposta ha estat immediata, i em sembla que compartim el mateix sentiment d'impotència: ells com a professionals i jo com a víctima. Està ben feta la llei? Per què no em sento emparada?

Els que fan tots aquests aldarulls són vailets de catorze a disset anys. Poc seny que ja deuen tenir, moltes nits l'acaben de perdre per efectes de l'alcohol i altres punyetes. Un dels punts de reunió que tenen són els graons de la zona del Vi Novell. Aquests són els causants, però els responsables? No saben els pares com viuen els fills (de catorze anys, per l'amor de Déu!!)?

L'única cosa que tinc clara de tot això és que visc amb temor, fins i tot de sortir a treure les escombraries. És just això? No tinc dret d'estar tranquil·la a casa meva? Què puc fer? Tancar-me amb pany-i-clau (però si l'esbotzaran igual...)? Encarar-me a aquests vailets amb la seguretat que tinc les de perdre? Anar a casa seva i comprovar com els pares eviten enfrontar-se al problema ("el meu nen això no ho fa...")? Buscar algú que en comptes de vendre'ls "punyetes" des de dins d'un cotxe (com ara), els espanti? Acabarà essent com l'"Oeste", on els que més atemoritzen són els que tenen més drets?

Un dels dubtes que tenia a l'hora de començar aquesta carta era el de a qui l'havia de dirigir. I la veritat és que encara no ho sé. Escric des de la impotència que em provoca una situació que no he buscat, que no vull viure, i que no sé què fer per evitar-la. Només voldria confiar que el que ha passat a casa, i el que estem passant els de casa, pugui acabar-se aviat. I sobretot, que no es repeteixi.

No crec que Cassà es mereixi ser una vila on els brètols en són els amos.

Anna Aliu

PARTITS POLÍTICS, QUIN FÀSTIC!

Un amic em deia que qui té carnet polític només pot ésser per dos motius: per interès o per qualsevol altre. Ara fa 25 anys, afiliar-se suposava recolzar unes idees que, en alguns partits, es reflectien amb il·lusions catalanistes o nacionalistes per fer, d'aquest país on vivim, un país més acollidor, diguem-ho així. Això ja no existeix. Els partits i també les seves persones, han engolit aquelles il·lusions canviant-les per l'interès. Un interès tan descarat que el poble ras li fa por admetre. És per aquest motiu que tots els partits polítics em fan fàstic. De fer creure que treballen pel poble han passat a què el poble treballi per a ells.

Hem de posar exemples?. A Cassà i a Llagostera, ho tindriem fàcil. A Rocatitíu dels Apits, igualment. Per tant, continuo

pensant que tots els partits polítics fan fàstic. A les properes eleccions, siguin les que siguin, els "partits" ja no parlaran del que han parlat amb veu baixa durant aquest tres anys i mig passats. Ja no parlaran de requalificacions urbanístiques i temes tant complexos, sinó que sentirem les tendres paraules de cada quatre anys: pensionistes, medi ambient, ensenyament, nous marcs estatutaris i de finançament, castellers i sardanes. També voldran fer-nos creure que tenen els candidats ideals pels als nostres interessos. Interessos, val a dir, del tot senzills comparats amb els seus. I ens tornaran a vendre "el partit".

En canvi a Cassà, a les municipals, volen vendre una persona que sembla que val per quasi tots els partits i interessos. Potser sí. Els convilatans tornaran a votar "partit" o voldran votar persona?. Doncs deixem-nos de partits i votem la persona. Així, en trobar-lo per la vorera li recordarem els nostres interessos, que tan modestament li confiem que ens representi. Mirem-nos amb lupa cada candidat i, de passada, tota la llista.

A les municipals i autonòmiques, més que a cap. La democràcia és com una catifa que, de tant en tant, s'ha d'espolsar. Va som-hi!!

Vull acabar recordant que CiU volia presentar el noi de Cal Vermell com a candidat. Mal candidat. El vaig conèixer fa temps i per circumstàncies de la vida m'he allunyat de la seva amistat. Sempre el tinc a la memòria. Va ser per a mi una bona referència. I dic mal candidat perquè li recordo encara algun qualificatiu que als partits polítics avui ja no els interessa per a res. Ja no cerquen persones sàvies, intel·ligents, humils, amables, responsables, atentes, educades, senzilles, treballadores, altruistes i molts més de poc "interès" per als partits. Avui, no hi ha cap polític d'aquesta mena. Que s'ho facin mirar si més no. I sento que aquesta opinió tant personal, els posi tots al mateix sac. Quin fàstic tots els partits polítics!!

Josep Salart

CARTA ALS AMICS DE LLUMIGUIA

Cada vegada que us retrobo, m'entra una espècie de remordiment profund. Perquè sempre tinc la vergonya de no haver-vos enviat l'article que no us oblideu mai de demanar-me per "Llumiguia". Avui, en tornar de la visita al cementiri de Cassà, amb motiu del Dia dels Difunts, m'ho heu tor-

nat a recordar. Ho faig tot seguit, amb el goig que em dona sempre la immediatesa d'una estada al meu poble i el retrobament dels amics.

No és estrany que hagi sobreviscut la nostra Revista amb puntuals com el vostre. Sempre m'heu aparegut com la gent del Llumiguia. L'heu mimada com un fill i heu lligat sempre tots els caps, perquè hi ha molts caps per lligar en qualsevol paper que vegi periòdicament el sol. I conec bé l'anhel secret que us animava, l'afany de dur a la plaça pública el realisme de l'Evangelí, juntament amb els altres joves cassanencs amb els quals compartieu la il·lusió i l'audàcia.

Ara, són uns altres temps. La revista s'ha professionalitzat i ha esdevingut com una gran plataforma oberta al món cassanenc. La informació i la formació omplen el gruix de cada edició. L'article de Mossèn Pere Casals continua aportant a la Revista la marca dels seus designis fundacionals. L'estil i el contingut haurà canviat, Sant Pau, a Atenes, no va necessitar una nova "àgora". Va aprofitar aquell immens canal d'opinió pública per fer-s'hi present. La presència evangèlica està en mans de qualsevol fidel que sap donar criteris a través de les realitats temporals sobre les quals escriu o parla. "Llumiguia" podrà ser sempre un fòrum de valors ciutadans, una constructora de pau. Cassà, com tots els pobles d'Europa, no pot esborrar, ni que ho pretengués, les arrels religioses de la seva història, ni la contribució, que des de la fe, ha rebut per a la convivència. El nou concepte de llibertat religiosa s'entén, pacíficament, com una promoció de la llibertat dels ciutadans, que l'autoritat pública ha de promoure com una parcel·la, molt important, de bé comú. "Llumiguia", en aquesta aventura magnífica, és una eina al servei de tota consciència recta i ben formada.

Estimats amics: això és la meua carta i el meu article. Decidit a deixar-me insistir altra vegada agraint-ho per endavant.

Angel Caldas

ELS FAMOSOS PARLEN DE DÉU

El célebre astrònom Athanasius Kircher va rebre un dia a Roma un conegut, de qui sabia que negava obstinadament l'existència de Déu. Com que li calia acabar un treball important, va deixar sol per una estona el visitant, qui va passar l'estona contemplant un magnífic model de constel·lacions que hi havia en un racó de l'habitació.

Quan el savi va acabar el treball, el primer que li va preguntar el visitant fou quin era el nom de l'autor d'aquella obra mestra. Kircher, arronsant les espatlles, va dir que no ho sabia i que suposava que aquell model es feu a si mateix.

El visitant, molt excitat, li va preguntar si pretenia burlar-se d'ell; però Kircher li va dir que sols li volia fer veure com era un contrasentit negar la construcció del món del qual aquella obra mestra n'era sols una petita reproducció i com al món li havia fet falta un Constructor. Les coses no es fan soles. El món tampoc no s'ha fet sol sinó que té un autor i aquest autor és Déu.

M. Teresa Puig

AL MEU POBLE ESTIMAT

Jo sóc filla d'un poble,
poble de molt bona gent.
Donaran simpatia,
i també molt intel·ligents.

Jo sóc filla d'un gran poble
que mai no vull oblidar.
Jo sóc filla d'un gran poble
i aquest poble és Cassà.

Maria Cunillera

RECORDS

Passen els anys i no oblido
Passen els anys
I el record continua viu
Recordo que fou ahir
Quan la fatal notícia intuï
La teva veu retruny en ma ment
Dia a dia, nit darrere nit.
Ta bonica cara recordo
Somrient i sempre alegre
Però una freda tarda de tardor
Els ulls per sempre tancares.
En el cor et porto...
I en el meu esperit et recordo
...

El temps porta l'oblit
¿serà als altres?
Jo no puc ni vull oblidar
Eixa dona tan singular,
Eixa dona que em donà la vida
Eixa dona que em veié créixer
Que em donà tot el seu amor
Afecte, tendresa i comprensió.
Eixa dona que em veié plorar,
Plorar d'alegria,
Plorar de tristesa i dolor.
Eixa dona que sempre
Estigué al meu costat

En el bo i en el dolent
Eixa dona...la meua mare és.

Anna Isabel da Silva Pereira

ORACIÓ A LA MARE DE DÉU DE L'EMPENTA

Atesa la situació política actual, crec que ens tocarà fer servir tots els mitjans al nostre abast per recuperar la nostra dignitat com a poble i els drets que cada dia tenim més usurpats. Per això proposo que a banda de cartes, peticions, recursos, i pactes, demanem ajuda al més amunt possible i resem cada dia tres cops aquesta oració a la mare de Déu de l'empenta. Que Déu hi faci més que nosaltres!

Mare de Déu mitjancera,
feu que tots els catalans,
tant polítics com votants,
tinguem molta més trempa.
I que a les properes eleccions
el Pesoe i el Pepé
perdin tots els seus escons
o quasi tots, pel nostre bé.
A Madrid, els aeroports.
I els papers, a Salamanca.
I si aquí no ens fotem forts
no tindrem ni la Petanca.

Si volíem TGV,
esperar vint anys és massa.
I ara, a més, fot-hi calers
perquè si no pel Prat no passa!
A Madrid, els cinturons
i autopistes gratuïtes.
Aquí paga per collons,
que qui es queixa és victimista.
És Piqué i és Maragall
com l'Aznar i el Zapatero:
l'un, falangista al capdavant
i l'altre, aspirant a torero.
Estem cecs si no veiem
que ens estafen cada dia
i si a més va i els votem,
som masoques, jo et diria.
Mig milió de signatures
reclamaven seleccions.
¿Catalanes? ¡Mano dura!
¡Viva España y de las JONS!
Aquí estem cosits a impostos
i allà tenen subvencions.
Ens munyeixen ben ansiosos,
ens espremen fins al fons.
I menteixen i ens insulten
Razón, COPE i ABC.
Si a Madrid així s'ho munten
no hi tindrem mai res a fer.
I a l'Espanya imperialista,
la que ens buida la cartera,
per si ens queda poca vista
han fet una gran bandera.

L'any 2005 en farà trenta que esperem tornar a ser grans. Mare de Déu de l'Empenta, empenyeu els catalans!

R. C.

LA DONA IMMIGRANT

Si fins fa algunes dècades, i pràcticament durant tota la història de la humanitat, el fenomen migratori fou en aparença una activitat predominantment masculina, avui aquesta realitat ha canviat: les migracions tendeixen a feminitzar-se, com es feminiza la pobresa en el planeta (el 70% de les persones pobres són dones). En el cas de l'Estat espanyol, i específicament en el de Catalunya, són

llatinoamericanes, africanes i dones de l'Europa de l'Est les qui deixen la llar i la família buscant el somni promès, buscant un treball i millors condicions de vida per a elles mateixes i per a les seves famílies.

Segons un estudi de la Unió General de Trabajadores (UGT) amb dades de febrer del 2001 (<http://www.ugt.es/inmigracion/mujerinni.htm>), en l'Estat hi ha 151.000 dones amb residència, el 43,9% del total d'immigrants; el 26% del total de dones es troba a Catalunya. La majoria d'elles són de la República Dominicana, les Filipines, el Marroc, el Perú o l'Equador, encara que les estratègies migratòries canvien. Són dones joves: gairebé el 40% tenen entre 30 i 39 anys; i el 34%, entre 20 i 29. També tenen en comú les seves històries personals: les circumstàncies de pobresa, la falta de treball,

l'absència d'oportunitats, la inseguretat, la discriminació o la persecució les van obligar a deixar inclús els fills (és el cas del 30% de les dones immigrants), buscant una vida millor.

Després d'arribar moltíssimes vegades en situació d'il·legalitat, comencen a buscar feina, en el servei domèstic, en l'agricultura i, en el pitjor dels casos, en la prostitució. Algunes d'elles tenen formació universitària, però són molt poques les que aconseguen promoció professional. Un estudi de l'Institut de la Dona (<http://www.nodo50.org/ioe/indmuj.htm>) assegura que la presència de treballadores no comunitàries es concentra en molt poques activitats laborals. I, com si no fos suficient, un informe, elaborat per les comissions de pastoral social i pastoral de migracions sobre el tràfic de dones a Espanya,

Més a prop d'Europa

Quina llengua es parla a Holanda?

Per un bon amic holandès fa més de dos anys em va arribar a les mans l'article Dutch words: acid, airbag, babyface, bacon d'Ewoud Sanders. No sé en quin diari es va publicar; però el cas és que tracta, a través d'un diàleg, un tema prou interessant com és el problema que té la llengua holandesa per subsistir en un país com Holanda.

És amb aquest article que neix una nova secció al Llumiguia, amb la voluntat que els lectors del mateix ofereixin el seu punt de vista sobre el tema en concret o sobre d'altres extrems de qualsevol diari de la Unió Europea o, perquè no, de qualsevol dels països que actualment es troben en fase d'adhesió, a punt per incorporar-se l'any 2004: Estònia, Letònia, Lituània, Polònia, la República Txeca, Eslovàquia, Eslovènia, Hongria, Xipre i Malta.

Traducció més o menys literal de l'article d'Ewoud Sanders. Títol: Paraules holandeses: àcid, air-bag, cara nen, bacó "Quina llengua es parla a Holanda?" "La pregunta: Holandès?"

"Això és el que pensava, però ara ja no n'estic tan segur. Escolta la televisió pública holandesa. Almenys, la meitat de la programació es troba en anglès. Passa el mateix amb els senyals de trànsit i les tanques publicitàries. Llegeixes i escoltes anglès i americà pertot."

"És així arreu del món"

"Segurament, però de ben segur que és pitjor a Holanda".

"No estàs exagerant una mica?"

"No, gens ni mica. Quan el meu cosí petit de 3 anys està entusiasmat amb

quelcom, crida "Yes!"; quan està enfadat diu "Shit!". La seva germana gran diu "Fuck!". És així arreu del país i sembla que tothom pensi que és perfectament normal"

"Bé, m'ha sobtat que tothom digui "okay" al mateix temps".

"Molts països ho fan. El producte amb més èxit exportat pels americans és aquesta paraula "okay".

"Però, realment els holandesos ho consideren normal tant d'anglès?"

"No ben bé. Aparentment, hi ha dos grups. Alguns diuen: quin és el problema? En aquest moments l'anglès és la llengua predominant i cada llengua agafa alguna cosa de l'altra. Moltes paraules angleses estan holanditzades i d'altres estan en constant canvi, per tant no hi ha realment cap problema. D'altra gent, però, es resisteix activament a la influència anglesa. Hi ha una publicació que fa campanyes per tal de trobar equivalents holandesos a fi de canviar-los per paraules angleses que han entrat en la seva llengua. Hi ha fins i tot un grup anomenat Anglowaan (engany anglès) que intenta salvar a la gent de viure enganyat pensant-se que l'anglès és d'alguna manera millor que l'holandès".

"Què fan els escriptors holandesos?"

"Alguns d'ells ho ignoren per complet, mentre que d'altres, inclús un dels més famosos escriptors holandesos, prediuen que l'holandès morirà en 50 anys. Aquest escriptor holandès va iniciar una gran polèmica quan digué que la seva raó principal per dir que l'holandès mo-

riria en tan poc temps era que la seva filla sempre que es feia mal deia "shit".

"No ho pots dir seriosament. Què està fent el govern?"

"Un ministre va dir, no fa pas gaire temps, que la llengua predominant a la Universitat hauria de ser l'anglès. Mentre que s'estan fent alguns esforços per tal d'enfortir la posició de l'holandès dins de la Unió Europea. En realitat, però, el govern no ha pres en absolut part en el debat. De fet, la llista oficial de paraules holandeses obligatòries tant en el sistema educatiu com en el servei civil, és ple de paraules angleses. Mira-ho. Per exemple, a la A trobaràs paraules tals com: accountancy, ace, acid, act, aerobic, afrolook, aftershave, à go go, aids, airbag, airconditioning, all in, allright, all risk, allround, anchorman and appetizer. A la B, hi ha: babyboom, babybox, babydoll, babyface, babysit, babysitter, backgammon, background, backhand, back-up, bacon,...He de continuar?"

"No. No fa falta. I aquestes paraules que m'has citat el govern holandès dóna una ortografia oficial?"

"Sí, podries dir que aquestes paraules són oficialment reconegudes com a holandeses. Fins i tot, la paraula "shit"(merda) hi és, en algun lloc entre shirtsponsor i shock"

"No, merda!"

"No, efectivament"

"D'acord, ara puc entendre perquè estaves demanant-te quina llengua és parla aquí".

Mònica Plana i Culubret

assegura que la major part de les víctimes de les xarxes de «tracta de blanques» són immigrants.

Les discriminacions de gènere es repeteixen en el cas de les dones immigrants i es converteixen en un obstacle més per afrontar la immigració, ja difícil per ella mateixa. Paradoxalment, elles, que configuren una força laboral més jove, tenen avui dia a les seves mans gran part de la responsabilitat de la llar i de la companyia de nens i ancians a Espanya; tasques que les dones espanyoles els hi han anat deixant. Això no està malament; el que resulta dolorós és que el valuós treball de portar una llar, tenir cura dels nens o atendre a les persones grans, socialment es vegi com a tasca de segona categoria que s'ha de deixar a mans d'«obres» també considerades de segona.

D'altra banda, com assenyalen certes investigacions, en deixar aquestes responsabilitats a mans de les immigrants, les dones espanyoles han pogut «desconnectar-se» dels lligams de la llar, ingressar en el mercat laboral i tenir visibilitat social –tot i que encara no està clar a quin preu–. Així, la visibilitat social d'algunes dones dels països rics es va fent a costa de la invisibilitat d'unes altres dones, les immigrants.

A l'absència de drets, a la precarietat laboral, al reforçament d'estereotips i al buit psicològic que comporta la immigració, en algunes ocasions se suma l'acció de les màfies que, sense escrúpols, «comercien» amb dones; les introdueixen en la prostitució –qui ho hauria de creure, tercera font d'ingressos en el món, després del narcotràfic i del tràfic d'armes–, convertint-les en objectes de mercaderia que es poden vendre, comprar i llogar, segons els criteris de l'oferta i la demanda.

Les dones immigrants, moltes vegades, es troben en un veritable desemparament social i legal, perquè les lleis i les polítiques d'immigració, encara que pretenguin ser neutrals respecte a les diferències de gènere, a la pràctica solen tenir efectes desiguals sobre homes i dones (Institut de la Dona).

Una societat amb nivells dignes de benestar, però també d'ètica, no hauria de permetre un tracte discriminatori envers les dones –siguin o no immigrants–. Tampoc sembla solidari que les pròpies dones dels països desenvolupats, avui «emancipades», contribueixin a la discriminació i l'exclusió social d'altres dones, que estan fent treballs indispensables per una societat, encara que moltes vegades

siguin ignorats i infravalorats.

És necessari garantir no només la seva igual dignitat, sinó la igualtat d'oportunitats; reconèixer els seus drets a la llibertat i a la realització personal; i evitar que les injustícies i discriminacions globals es continuïn reproduint a escala local, i evitar deixar-se portar per estereotips i aparenances, molts cops equívocs. A tot el tema de la immigració –també de les dones–, és necessari donar-li un caràcter més humà i humanitzador, i menys mercantilista.

Les societats més desenvolupades hauran de fer una veritable pedagogia de l'acollida cap a aquestes persones que no són culpables d'haver nascut en la situació en què van néixer i, molt menys, de les circumstàncies per les quals van deixar els seus països. Se'ls ha de donar una segona oportunitat, evitant deixar-se portar per uns trets que no són més que això, trets que només «delaten» diferències ètniques. En una societat amb una natalitat tan baixa com la catalana i l'espanyola, potser seran, en gran mesura, les mares immigrants les qui construeixen el mapa de la geografia humana del futur.

Olga Cubides i Martínez
de l'Àmbit Maria Corral

Des de Barcelona amb enyor

"Els millors homes seran els més lliures"

-Aquest estiu he llegit "La Mare" (1908) de Màxim Gorki (1868-1936), escriptor rus que va participar en la revolució de 1905 i s'adherí a la revolució d'octubre del 1915. També vaig rellegir-me "El darrer discurs" de Charles Chaplin (1889-1977) a la pel·lícula "El Gran Dictador". Que en tenen de coses en comú. Ambdós són uns crítics a la llibertat, a la justícia, a l'amor i en certa manera es complementen.

De "la Mare", plana 108: "Sé que arribarà un temps en què els homes es recrearan en la mútua contemplació, un temps en què cada home serà com un estel als ulls dels altres. Trepitjaran la terra unes persones lliures, grans per llur llibertat, i totes aniran amb el cor a la mà. El cor de cadascú astarà net d'enveges, i cap d'ells no serà rancuniós. Aleshores, la vida no serà vida sinó servei a les persones, la imatge de les quals s'eleva molt amunt. Per als homes lliures, totes les altures són abastables! Llavors viuran, en justícia i llibertat, per a la bellesa, i es consideraran millors aquells qui més àmpliament puguin abraçar el món amb el seu cor, aquells qui l'estimin més profundament. Els millors seran els més lliures, i en ells hi haurà la bellesa! Grans seran els homes d'aquesta vida... Això serà".

- D'"El darrer discurs": "El camí de la vida pot ésser el de la llibertat i el de la bellesa, però malgrat això ens hi hem ben perdut. La cobdícia enverina l'ànima dels homes... aixecà muraletes d'odi en el món... ens està fent avançar a pas d'ànec cap a la misèria i la mort. Hem creat l'època de la velocitat, però ens hi sentim enclaustrats. La màquina que produeix abundor, ens ha

deixat a la penúria. Els coneixements ens han fet escèptics; la nostra intel·ligència ens ha fet masells i cruels. Pensem massa i sentim poc. No ens calen màquines, ens cal humanitat. No es cal intel·ligència, ens cal amor i tendresa. Sense aquestes virtuts la vida és violència i tot es va perdent... "No desesperem"... La desgràcia que ha caigut damunt nostre no és més que el producte de la cobdícia agonitzant... de l'amargor dels homes que temen l'avenç del progrés humà. Els homes que odien desaparèixeran, els dictadors cauran i el poder que arravataven al poble hi retornarà. I així, mentre morin persones, mai no s'acabarà la lluita per la llibertat... L'ànima dels homes ha guanyat ales i comença a volar. Vola cap a l'arc de Sant Martí, cap a la llum de l'esperança".

-Al Llumiguia del mes passat escrivia una nota sobre les possibilitats d'organitzar la continuació del Casal d'Estiu pels nois i noies més grans i que ja no van al que munta l'Ajuntament per qüestió d'edat o per temes monetaris. Tot recordant els nens i nenes que vaig veure jugar a futbol a la plaça dels Porcs, només vaig parlar d'aquest esport. Indirectament m'ha arribat un cert comentari en el sentit que només parlés de futbol. Perdoneu la simplificació que vaig donar al meu escrit, però és clar que no volia parlar només de futbol, sinó d'esport en general. I si escolrem, ja no només d'esport sinó de tota activitat que a la vegada que serveixi per a tenir "controlat" el jovent li doni facilitats per anar desenvolupant el seu creixement físicament i intel·lectual.

D. B. C., un barceloní de Cassà